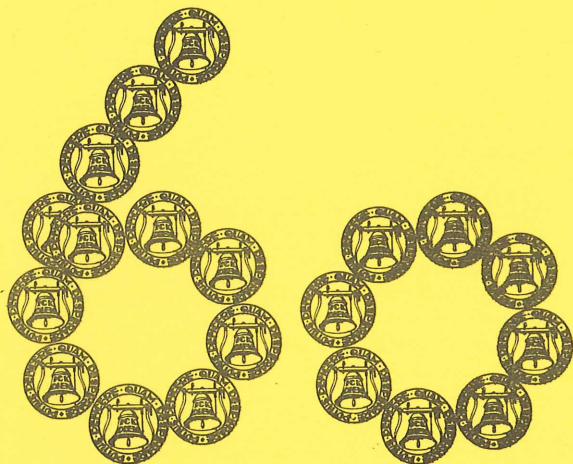

HET AMSTERDAMS LYCEUM
OLO-BULLETIN

NUMMER 14, JUNI 1994

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

bankrekening OLO: 46.78.07.493
(Postbankrekening ABN-AMRO: 2391)

foto's 12 februari : Donald Koppel
lay out/DTP : Maria Boschman en Leszek Sczaniecki
druk : F. Vonk

Van de redactie

"Enige weken geleden ontdekte ik dat de OLO bestond." Het is de eerste zin uit de memoires van Dirk J. Smit. Laat nu op hetzelfde moment dat deze oud-leerling aan het andere eind van de wereld achter het bestaan van de OLO kwam, in het archief het bewijs worden ontdekt dat deze OLO in 1994 al 60 jaar bestaat! Hoe bestaat het?!

Zowel het artikel van Dirk Smit als het stukje dat ons bestuurslid Alfred de Swarte aan de jarige OLO wijdt treft u in dit **dus** jubileumbulletin aan.

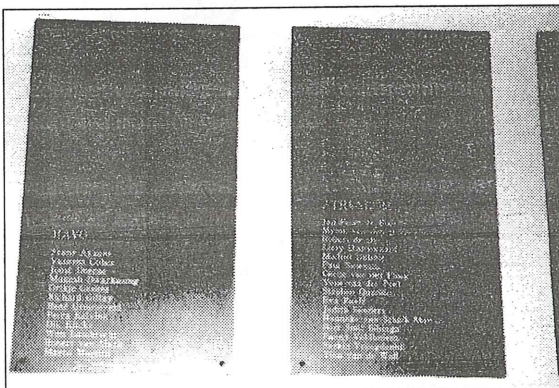
Dirk Smit beschrijft o.a. een ontmoeting van hem met dr C.P. Gunning op de 'Nieuw Amsterdam'. "CPG dronk uitsluitend een glaasje sherry (soms twee) en hij vond het helemaal niet passend dat ik jenever dronk. Dat ik sigaretten rookte, daar moest hij ook niets van hebben". Het zijn de kleine dingen die ons soms veel over een persoon kunnen leren.

In twee artikelen worden wij uitvoerig meegenomen naar onze prachtige en beroemde aula. Carel Jan van Oss maakt melding van het eerste ons bekende geval van zure regen in Nederland. Op zolder verborgen onderduikers deden hun kleine boodschap in de pilaren, zeer ten ongerieve van de docent gymnastiek, die zich aan de onderkant van de smeerpijp bevond. Ook Annie Cohn-van Amstel beschrijft in haar memoires onze aula.

Zelf maakte ik tussen het inschenken van vele dranken en het nemen van foto's door een verslag van de succesvolle OLO-borrel.

De vleugel - onlangs vervangen door een gloednieuwe 'Petrol'! - deed nog éénmaal dienst als muziekinstrument en wellicht voor de eerste maal als aanrecht voor een haringproef-practicum.

Tenslotte nogmaals Dirk Smit. Hij verzoekt om in toekomstige OLO-bulletins korte anekdotes af te drukken over docenten en leerlingen. Ik sluit mij graag bij dit verzoek aan, maar ben afhankelijk van u. Kortom, blijf ons schrijven en zadel ons op met een luxeprobleem, namelijk teveel kopij!

Donald Koppel (1962)

De nieuwe borden, binnenkort ook nog fraai belicht

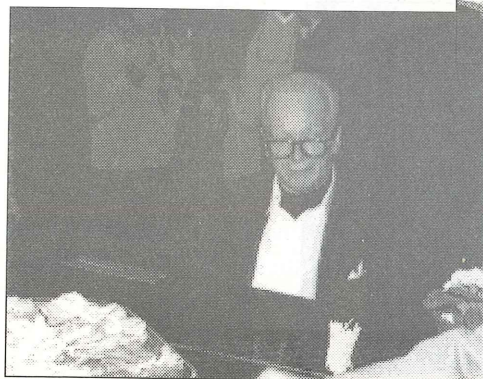

*De smaakdeskundige
aan het woord.....*

*....en in actie niet aan,
maar op de vleugel.*

*Olaf Viruly, die de vleugel wèl gebruikte
waarvoor deze is bedoeld.*

OLO-borrel op 12 februari 1994

Met 130 aanmeldingen en aangename weersomstandigheden een goede opkomst. Ieder jaar nieuwe gezichten, en ook ieder jaar de vaste klanten.

Na uitstekende 'inlooptmuziek' van Olaf Viruly houdt de rector zijn jaarlijkse toespraak. Het gaat goed met het 'Amsterdams'. Er komen zelfs weer vwo-brugklassen; de school gaat dus een beetje herprofilieren. Met 900 leerlingen blijft het nog steeds (en gelukkig) een kleintje vergeleken met de huidige leerfabrieken. De heer Schoonveld belijdt opnieuw zijn aversie tegen de basisvorming, die op zijn school minimaal is ingevoerd, omdat het Amsterdams wat dat betreft zijn tijd altijd al ver vooruit was.

Tot en met het jaar 1984 hangen in de gang nu - sinds één dag - de herinneringsborden voor vijftien jaar geslaagden. De aanvulling tot 1994 is in de maak. Met dank aan de goede gevers van dit lustrumcadeau. De borden zijn tevens het breekijzer om in de gang eindelijk eens een goede en sfeervolle verlichting aan te brengen.

Vervolgens begeleidt Polo de Haas enige coupletten van 'Haló, op 't feestelijk samenzijn' en 'Kom, laat blij ons lied weerklinken' op zijn onnavolgbare wijze. Hij heeft zijn naam ook mee: P OLO.

Daarna komt het pièce de résistance Johannes van Dam, smaakdeskundige. Zijn moeder, die hem Hannes noemde, dronk thee zonder suiker (volgens Hannes vies) en hij dronk thee met suiker (volgens zijn moeder vies). Na, bij wijze van proef, twee weken thee te hebben gedronken zonder suiker, vond Hannes thee met suiker ook vies. Iets lekker of vies vinden is dus een kwestie van wennen. Vervolgens rolt de ene na de andere anekdote uit zijn mond en wordt hij geregeld onderbroken door opletende (oud)-leerlingen. Hij hekelt de 'verzoeting'. Alles wordt zoet gemaakt, en op een zodanige wijze dat de basissmaak verdwijnt. Sprekend voorbeeld een Hollandse innovatie: de Tong Picasso.

Zijn college wordt besloten met een verhandeling over de Nederlandse haring, door Johannes van Dam de bron van onze welvaart in de Gouden Eeuw genoemd. Alleen wij konden de haring, door de methode van kaken, zó conserveren dat deze op lange zeereizen in de ton niet bedierf. Kortom wij waren de oliesjeiks van de zeventiende eeuw; iedereen had ons nodig.

Uien dienden om tranige haring smakelijk te houden. Dat is nu niet meer nodig, omdat de haring diepgevroren wordt. Uitjes hebben nu dus voornamelijk een ceremoniële functie, die hoort bij het haring eten.

Veel lekkerder is een haring vlak voor consumptie pepere. De openbare les wordt dus besloten met een practicum. Haring, gesneden door de hand van de meester en door hem **gepeperd**, kan geproefd worden. Ik ben overtuigd!

Tegen half zeven moeten de organisatoren met zachte drang de laatste reinisten op de hoogste tijd wijzen. De barkeeper heeft van de twee opengemaakte flessen sherry nog anderhalve fles over. En dat terwijl haring er nu juist met een droge sherry zo goed in glijdt. Maar ja, dat is ook maar een kwestie van smaak, en smaken kunnen verschillen.

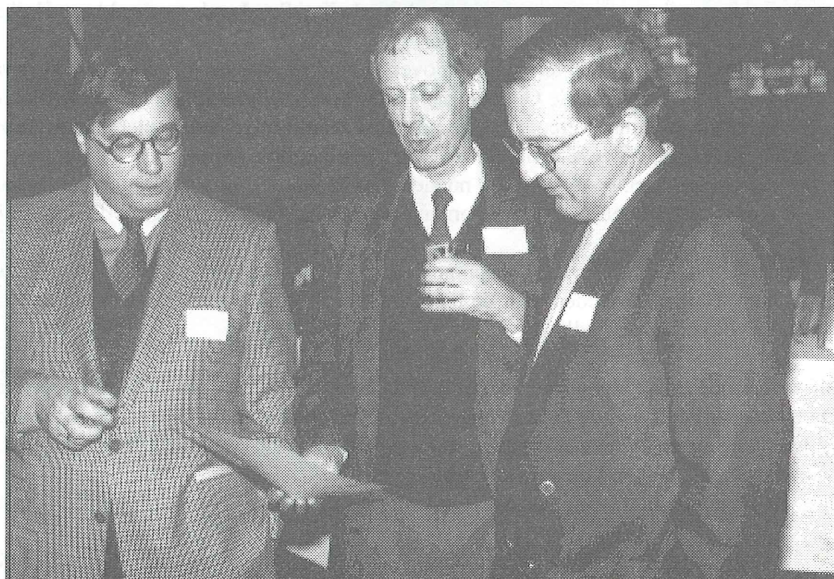
Waarover geen verschil van mening bestaat is dat we kunnen terugzien op een zeer geslaagde namiddag.

Donald Koppel

de schoolliederen:

uit het hoofd

en van papier

Memoires van oud-leerling Dirk (Dick) J. Smit 1943 - 1949

Pas enige weken geleden ontdekte ik dat de OLO bestond. Geheel onverwachts stapte de heer David (Dick) Koetser (eindexamen 1925) mijn kantoor binnen en kwamen wij tot de ontdekking dat wij beiden oud-leerlingen van dezelfde school zijn geweest. Koetser, in 1925, had zelfs dezelfde leraren die ik had. De heer Hazewinkel (aardrijkskunde) en mej. Gutteling (Engels). Onmiddellijk had ik een nieuwe vriend gevonden en wij hebben enige uren heel gezellig gepraat. Dick Koetser is thans 87 jaar oud!

In 1943, in de donkere dagen van de oorlogstijd, ging ik naar het Amsterdams Lyceum, komende van de Openluchtschool in de Cliostraat (Piet Bakkum was toen hoofd van de Openluchtschool).

De moffen hadden toen reeds beslag gelegd op het gebouw aan het Valeriusplein. Ons tijdelijk gebouw was in de Pieter de Hoochstraat, vlak bij de Brandweerkazerne en het Zuiderbad. Dr Kettner was toen waarnemend rector en werd in deze taak geholpen door Ir W. van den Broek. Dr Gunning was ondergedoken en ik kan mij de dag nog goed herinneren toen ik CPG voor de eerste keer ontmoette. Het was in juni 1945 in een zaaltje van het Muziek Lyceum in de Bachstraat toen Dr Kettner hem op het podium bracht met de woorden: "Wij hebben nu onze geliefde rector weer terug en hij heeft een verrassing voor ons allen". Daarop kondigde CPG aan dat wij in september van dat jaar weer teruggingen naar het gebouw op het Valeriusplein. Dit nieuws, zo wel als de terugkomst van Dr Gunning, werd met groot applaus begroet.

Ik kan mij nog vele leraren herinneren. Zoals reeds geschreven, de heer Hazewinkel en mej. Gutteling, de heren Moll (Plant- en Dierkunde), Van Praag (Frans), De Leeuw (tekenen), Dr van Bruggen (Duits) en de heer Bomhof (Nederlands). Bomhof kon hoegenaamd geen orde houden en soms werd het zo erg, dat Gunning de lessen bijwoonde om orde op zaken te houden. Verschillende malen stond de heer Bomhof met tranen in zijn ogen en was hij niet in staat om verder les te geven. Ja, wij waren een stelletje bandieten in die dagen!

De heer Hazewinkel overleed gedurende de oorlog en ik was aanwezig bij zijn begrafenis op 'Zorgvlied'. Aardrijkskunde vond ik altijd een interessant vak, alsmede geschiedenis (van de heer Ranke, die een groot gevoel voor humor had). 'Wolkenland' heb ik niet gekend. In 1947 hadden wij een werkweek in een jeugdherberg bij Arnhem met de heer Van Praag. Dr Gunning was ook aanwezig voor een avond en van die gelegenheid maakten wij gebruik om een aantal vuilnisemmers aan de bumper van zijn auto te binden, die hij niet kon zien toen hij in het donker wegreed.

Gedurende de hongerwinter 1944-1945 hadden wij slechts twee lessen per week. Het gebouw in de Pieter de Hoochstraat kon niet meer verwarmd worden en deze winter was heel erg koud. Elke dinsdag en donderdag hadden wij één uur les, van tien tot elf uur, in een gebouw van de brandweer bij het Leidseplein. Gewoonlijk kwam slechts de helft van de klas opdagen. Er was te veel sneeuw en de afstand was te groot. Nodeloos te vermelden dat de trams niet meer reden en de moffen 'vorderden' alle fietsen, waar vaak geen banden meer om zaten.

Op 10 december 1941 (ik was toen slechts 10 jaar oud) maakte ik reeds plannen om na de oorlog naar de Verenigde Staten te gaan emigreren. Het hoofdartikel in de krant luidde: "Hitler verklaart oorlog aan de Verenigde Staten" en mijn vaders commentaar was: "Dat is het einde voor die ellendeling, tegen Amerika kan hij niets meer doen". Diezelfde avond vertelde ik mijn ouders wat mijn plannen waren.

Na in 1949 geslaagd te zijn voor mijn eindexamen van 'het Amsterdams' was mijn eerste taak een bezoek aan het Amerikaans Consulaat, ten einde mijn visum aan te vragen. Er was toen een wachtperiode van ongeveer vijf jaar.

In de herfst van 1949 had ik het geluk te worden aangenomen bij de Holland-Amerika Lijn in Rotterdam als assistent purser. Na een korte opleiding op het kantoor van deze maatschappij begon ik mijn werk op de Atlantische Oceaan op de talrijke passagiersschepen van de Holland-Amerika Lijn.

Na terugkomst in Rotterdam, werkende op de 'Nieuw Amsterdam', zag ik de passagierslijst voor de volgende reis. Ik geloof dat het in 1952 was. Op de lijst van 'aanbevolen' passagiers stond de naam: Dr C.P. Gunning, Rector van Het Amsterdams Lyceum.

Ik gaf onmiddellijk opdracht aan de Chef-Hofmeester om Dr Gunning aan mijn tafel in de eetzaal te plaatsen. Ik had een erg prettige reis met CPG. Diner was om half acht, het pursers kantoor sloot om zes uur en elke avond gedurende het borrel-uur bracht ik met Dr Gunning in de cocktail lounge door. CPG dronk uitsluitend een glaasje sherry (soms twee) en hij vond het helemaal niet passend dat ik jenever dronk. Dat ik sigaretten rookte, daar moest hij ook niets van hebben.

Vóór vertrek uit Rotterdam zag ik Dr Gunning aan boord komen. Hij werd weggebracht door Ir van den Broek, mijnheer Ranke en mej. Vos. Door douaneformaliteiten mochten zij niet aan boord komen, maar ik kon passen verzorgen, zodat ze wel aan boord konden komen. Ik maakte van deze gelegenheid gebruik om hun een gedeelte van het schip te laten zien. Ik zeg 'een gedeelte', want de 'Nieuw Amsterdam' was te groot om een tour door het hele schip te maken.

De dag na aankomst in New York was er een cocktail party voor CPG in Rockefeller Center, gegeven door oud-leerlingen die in Amerika woonden. Er waren ongeveer dertig personen en ik was ook uitgenodigd.

Na een tour door de Verenigde Staten keerde Dr Gunning per Holland-Amerika Lijn terug naar Holland. Helaas was ik niet op dat schip voor zijn terugreis.

Einde 1953 maakte ik als purser mijn laatste reis en bracht het stoomschip 'Veendam' naar haar laatste rustplaats, de sloperij in Baltimore, Maryland. Begin 1954 emigreerde ik naar Amerika en trouwde met een Amerikaans meisje dat ik op de 'Rijndam' ontmoet had. De twee volgende jaren woonde ik in New Jersey en was werkzaam bij een bank, terwijl ik 's avonds naar school ging. Ik studeerde accounting, hetgeen makkelijk was gezien het vak 'boekhouding', geleerd op het Lyceum.

In 1956 verhuisden wij naar Californië, waar ik eerst voor een accountantsfirma heb gewerkt. In 1959 heb ik mijn eigen kantoor geopend waar ik nog steeds elke dag werk. Mijn eerste vrouw is overleden en ik ben hertrouwd. Ik heb drie kinderen, een meisje in New Jersey (de moeder van mijn eerste kleinkind), een tweede dochter hier vlakbij die haar eerste kind in juni verwacht, en een zoon, ook hier in de buurt, die dit jaar van plan is te gaan trouwen.

Om dit relaas te besluiten heb ik de volgende opmerking. Ik kijk met dankbaarheid terug op de opleiding die ik heb genoten op het Amsterdams Lyceum. Vergeleken worden met Amerikaanse scholen kan het nooit. Als men hier van een *Highschool* slaagt weet men net zo veel als wanneer men van de eerste klas van het Amsterdams zou zijn 'afgetrapt'!

Dick Smit (1949)

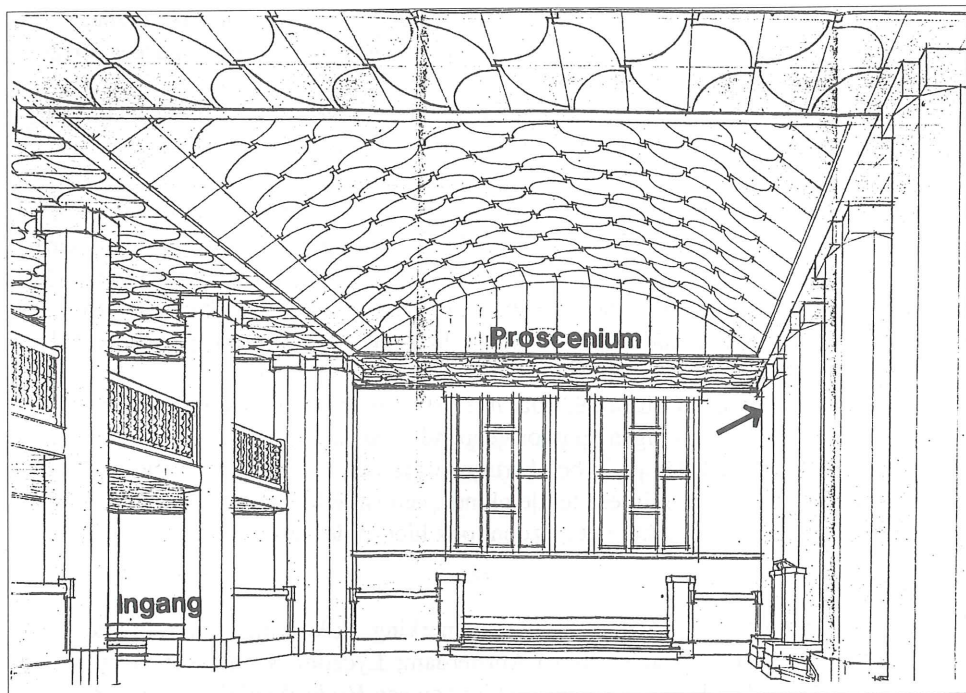

foto uit archief Tommy Posch-Michels (1949)

W. La Grand

De laatste oorlogswinter, 'Lange' en de onderduikers op het proscenium

Ik weet niet of je *in* het proscenium zegt, of *op* het proscenium. Het was een soort zolder (dus het zal wel *op* zijn) boven de aula. Aan de linkerkant, als je de aula binnenkwam, met aan de overkant het toneel. De ruimte was ongeveer 120 cm hoog. Je kon er makkelijk zitten, maar niet staan.

Het proscenium had een dubbel plafond, in het midden gewelfd. Aan de uiteinden stonden schijnwerpers die op het toneel gericht waren. Bij opvoeringen werden die bediend door de aulacommissie, die in onze tijd oppermachtig was en gevreesd en vereerd werd.

In de winter van 1944/45 doken we onder op dat proscenium met 7 of 8 man; op een forensachtige manier: overdag ging ieder zijn eigen weg en alleen 's avonds en 's nachts toefden we boven de aula. Het lyceum was in die periode niet door de Duitsers bezet, en ook de Landwacht was er (nog) niet. (Zie het hieronder vermelde interview met Lange).

Vlak voor 8 uur 's avonds (de 'spertijd' was van 20 tot 6 uur) kwamen we in de aula bijeen. We klommen de door Lange klaargezette ladder op naar het proscenium.

De heer W. La Grand was van 1927 tot 1963 conciërge van het Amsterdams Lyceum. Wij allen noemden hem Lange. Hij is 1 april 1966 gestorven.

In het interview in HALO van mei 1965 (47e jaargang no.4) zei La Grand dat we met een touw naar boven klommen. Maar zo atletisch waren we niet: het was heus een ladder, die iets na achten 's avonds door Lange werd weggehaald en 's morgens tegen half acht teruggezet. We konden dus 's nachts niet naar beneden.

Om van de nodige faciliteiten gebruik te maken benutten we zodoende het dak van het Lyceum. Er stonden (voor dat doel, dachten wij) een aantal grote holle cilindrs met deksels op het dak.

Maar op zekere morgen kwam Lange, zoals gewoonlijk met zijn ladder, dit keer luid roepend: "Goeie morrege jongens, jullie mogen niet meer in de pilaren pissen, want Oostergo klaagde dat het regent in de gymnastiek".

Die cilindrs waren dus de uiteinden van de gemetselde pilaren van de aula.

's Avonds pokerden we urenlang. Onze verlichting bestond uit restjes kaarsen. Met eigengebakken oorlogsbrood of -koek stilden we onze nachtelijke honger. We waren allen tussen de 20 en 25 jaar oud, ongeveer de helft oud-lyceïsten (eindexamens in 1940 of 1941): Alwin Kettner, Willy Warmelink, Leen Leupen en ondergetekende. Ook enkele niet-lyceïsten verscholen zich 's nachts op het proscenium, onder wie twee die we Pokere Loetje en Pokere Dolfje noemden, zomede ene Van Garderen uit Den Haag.

Af en toe verschenen er nog meer oud-lyceïsten, maar bovengenoemden waren de vaste gasten.

Na het vroege voorjaar van 1945 hielden we op het proscenium te frequenteren. De geruchten dat de moffen 's nachts huiszoekingen deden bij lieden van onze leeftijd werden minder hardnekkig en dat soort gevaar leek voorbij.

Carel Jan van Oss

De O.L.O. zestig jaar!

Uit de "Adreslijst van docenten en oud-leerlingen van het Amsterdamsch Lyceum", die werd aangetroffen in het schoolarchief, blijkt dat de oprichting in 1934 heeft plaatsgevonden. Ter illustratie hierbij zijn "Voorwoord" en "Eenige mededeelingen betreffende de O.L.O." elders in dit bulletin opgenomen.

Ook het Tweede en Derde supplement van respectievelijk 1935 en 1936 leveren interessante lectuur op, want men beperkte zich niet tot een lijst van aanvullende of gewijzigde gegevens omtrent docenten en oud-leerlingen, maar nam ook 'ingezonden bijdragen' op. Zo schrijft 'juffrouw Visser', oud-leerlinge en daarna docente oude talen en oude geschiedenis, dat zij er niet in geslaagd was indrukken uit haar leerlingenperiode terug te vinden toen zij "pas weer geregeld de lyceumpoorten binnenging." "Een school leeft nu eenmaal meer in het heden dan in het verleden", vond zij.

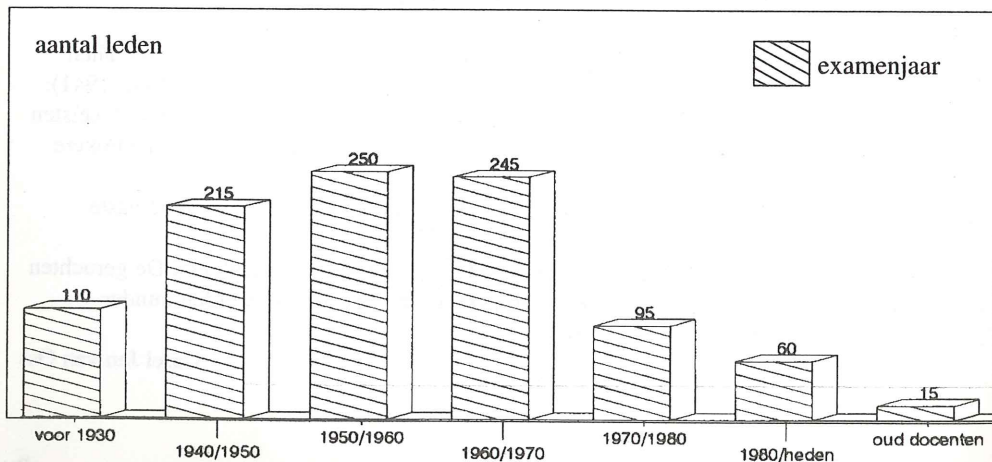
(Als, met menselijke maatstaven gemeten, je toekomst korter zal duren dan je verleden al heeft geduurd, kan je wel eens van mening veranderd zijn, over zulke dingen).

De stichting, waar in de dertiger jaren dus al sprake van was, is er pas gekomen in 1988, dankzij onze 'eigen' notaris IJsbrant Spier.

OLO-adreslijsten zijn teruggevonden uit 1948, '49, '50, '52 en '55. Deze laatste werd de basis van onze lijst van 1992, waarop ook alweer drie supplementen zijn verschenen. Hier geen ingezonden bijdragen. Daarvoor hebben wij nu ons OLO-bulletin, dat gemiddeld twee keer per jaar uitkomt.

Tussen 1934 en 1987 (viering veertiende lustrum) heeft de OLO lang niet alleen maar stilgezeten, want behalve het uitgeven van bovengenoemde lijsten, werd er in een bepaalde periode jaarlijks de oud-leerlingendies georganiseerd, en schooltoneel werd nog op een aparte avond voor oud-leerlingen opgevoerd.

De OLO telt nu (eind 1993) 990 leden, waarvan ca 100 buiten Nederland:

Een bloeiende vereniging dus, die menige school ons zal benijden.

De samenwerking met de huidige schoolleiding mag voortreffelijk genoemd worden, over de bereidwilligheid van te hulp geroepen mede-oudleerlingen valt niet te klagen en dat de leden tevreden zijn over de activiteiten moge uit de volgende citaten uit brieven blijken:

-...mijn beste wensen voor een voortdurend succes van onze organisatie...

-...ik zal de volgende O.L.O.-bulletins, die ik altijd met plezier lees, tegemoet zien op ons nieuwe adres...

-...met zéér veel genoegen lees ik het O.L.O.-bulletin met interessante en soms wat nostalgische artikelen over het gebeuren op Het Amsterdams Lyceum, waar ik in 1948 eindexamen HBS-A deed...

Gunning zou zeggen: "Ga zo door, jongens, jullie zijn op de goede weg..."

A.J. de Swarte

Uit "Adreslijst van docenten en oud-leerlingen
van het Amsterdamsch Lyceum"

juni 1934

VOORWOORD.

AAN DE OUD-LEERLINGEN VAN HET AMSTERDAMSCH LYCEUM.

L. S.,

Deze adreslijst van oud-leerlingen mocht niet verschijnen, zonder een kort voorwoord ter verklaring. Het boekje wordt aangeboden aan U allen, die verbonden zijt door een gemeenschappelijke herinnering, omdat gij eenige jaren van Uw leven hebt doorgebracht op de banken van dezelfde school „Het Amsterdamsch Lyceum“.

De uitgave is het werk van de „Oudleerlingen Organisatie van Het Amsterdamsch Lyceum“, en is één van de wijzen waarop deze organisatie zich voorstelt het voortbestaan te bevorderen van den band, die gelegd werd in gelukkige, onbezorgde jaren.

Een verdere uitbreiding van haar werkzaamheden, heeft zij gemeend voor een groot gedeelte te moeten laten afhangen van gebleken behoeften, in de hoop dat met het groeien dezer behoeften ook de noodige middelen haar zullen worden toegevoerd.

Het initiatief tot oprichting der Oudleerlingen Organisatie werd genomen door oud-leerlingen van zeer verschillende jaren; er waren er bij die daartoe werden gedreven door herinneringen reeds vanaf de oprichting der school, er waren erbij, die pas zeer onlangs de school hadden verlaten. Zij meenen dat iedere lyceïst het met hen eens zal zijn, dat, hoe ook voor hem of haar de schooltijd uitviel, of deze vlot verliep of traag, of sterke persoonlijke vriendschappen ontstonden of niet, deze school getracht heeft zoo goed zij kon een geest van productieve werkracht en samenwerking aan te kweken, die ons tot dankbaarheid stemt.

Ondergeteekenden zijn van oordeel dat het van belang is, dat ledere lyceïst die de school verlaat, weet, dat daar steeds een organisatie klaar staat om hem te ontvangen. Deze organisatie wil zich aan niemand opdringen, want zij weet, dat op het moment van het verlaten der school de meesten geweldig verlangen naar het leven buiten de school en slechts zeer geringe behoefte gevoelen om de schoolband te continuëeren. Zij weet echter ook, dat er in het leven van zeer vele oud-lyceïsten een moment komt, dat door het verstrijken der jaren het goede in de herinnering overblijft en het verlangen opkomt naar een milieu waarin deze goede herinneringen weer beginnen te spreken.

De ondergeteekenden vertrouwen hiermede geheel in Uw geest te hebben gehandeld en hopen, dat het lezen van de velen namen op de hierna volgende bladzijden moge bijdragen tot het doel van de

OUDLEERLINGEN ORGANISATIE VAN H. A. L. :

Mr. W. ROYAARDS.	Mr. J. C. DE BEUS.
Mr. L. E. VAN LEEUWEN-BOOMKAMP.	P. L. JUSTMAN-JACOB.
A. WENT.	F. W. VAN DEN BERG.
Mevrouw M. E. VOÛTE-RENS.	W. J. K. FABIUS.
Mr. J. CROOCKEWIT.	M. HARTOG.
Ir. H. HISSINK.	W. VAN WIJNGEN.
R. KRUSEMAN.	Mej. B. HOLLEMAN.
G. PETER FLECK.	K. E. LEONI.
Dr. Mr. G. J. SCHOLTEN.	

EENIGE MEDEDEELINGEN BETREFFENDE DE O. L. O.

De Organisatie van Oud-leerlingen van Het Amsterdamsch Lyceum omvat alle Oud-leerlingen behalve degenen, die uitdrukkelijk de wensch tot niet-opname hebben te kennen gegeven.

Het Bestuur bestaat uit den Raad van Beheer.

Dit lichaam kiest ieder jaar uit de leden der organisatie een administratieve en een financiële commissie.

Na verloop van dit jaar treden de leden af doch zijn terstond herkiesbaar.

Bij hun aftreden worden zij opgenomen in den Raad van Beheer, die op deze wijze het contact met de jongere jaren hoopt te handhaven.

De administratieve commissie zorgt voor de afwikkeling der loopende zaken, voor de uitgave van het adresboekje benevens de op geregelde tijden verschijnende supplementen, voor het doorzenden der uitnodigingen voor Dies, muziekkuitvoeringen, sportdagen enz., voor de organisatie der Oud-leerlingen-Lustrumviering e.d.

De Raad van Beheer heeft voor het loopende jaar tot leden der Administratieve Commissie gekozen :

W. VAN WIJNGEN.

K. E. LEONI.

J. CHR. SAUL.

Teneinde over de noodige gelden te beschikken, wordt van iedere leerling, die de school verlaat, gevraagd voor eenmaal een bedrag ad f 2.50 te storten. Deze regeling is 1 Juni 1934 ingegaan. Zij, die de school toen reeds verlaten hadden zijn tot geen enkele bijdrage verplicht.

Voorts zal echter uit vrijwillige bijdragen een fonds worden gevormd, hetwelk naar wij hopen, door contributies, schenkingen en legaten in staat zal worden gesteld de belangen van het Lyceum in den ruimsten zin te behartigen. Wanneer de beschikbare middelen f 1000.— hebben bereikt zal daarvoor een stichting in het leven worden geroepen.

Het fonds wordt beheerd door de financiële commissie. De Raad van Beheer heeft voor het loopende jaar gekozen :

Mr. L. E. VAN LEEUWEN-BOOMKAMP.

G. PETER FLECK.

P. L. JUSTMAN-JACOB.

F. W. VAN DEN BERG.

Over de binnengekomen bedragen zal jaarlijksch in een adres-supplement een door accountants geteekende verantwoording worden afgelegd.

Evenals in voorgaande bulletins plaatsen we hieronder een fragment van de memoires van Annie Cohn-van Amstel waarin zij haar schooltijd op Het Amsterdams Lyceum (1922-1928) beschrijft. Begin 1992 is zij overleden.

Memoires (vervolg)

In de 5de en 6de klas gaf ook mijnheer Gunning enkele uren les: Vergilius en Livius. Hij deed het met Schwung, met theatrale gebaren, op gedragen toon, gaf een mooie vertaling in haast spectaculair Nederlands, maar zette niet de puntjes op de i, zoals mijnheer Alma, vroeg ook nauwelijks naar grammaticale moeilijkheden in de tekst en zo waren zijn lessen niet alleen prettig, maar ook makkelijk. Wie flair had en taalgevoel haalde al gauw een voldoende bij hem. Ook ik heb vaak -als ik bij een proefvertaling niet precies wist hoe de zaak in elkaar zat of een woord niet kende- op gevoel een vaak zeer vrije vertaling gegeven, die dan eigenlijk altijd goed bleek te zijn. Eén voorbeeld herinner ik me nog: bij Livius, een redevoering van een consul die z'n soldaten uitscheldt omdat ze in het voorafgaande gevecht verre te kort waren geschoten. Redevoeringen in Griekse en Latijnse teksten zijn nog moeilijker dan de rest en ik kon er niet uitkomen wat die consul nu eigenlijk stond te schelden. Dus maakte ik er maar wat van. In de kantlijn schreef mijnheer Gunning: "Bravo, da's manntaal!" Ik voelde me verlegen met de -naar mijn gevoel- niet verdiende lof.

In de 6de klas voerde mijnheer Gunning een leuke nieuwigheid in, voor het eerst, net toen ik in die 6de kwam: keuzevakken! Op vrijdagmiddag stonden op het rooster van de cursus 1927-'28 maar 2 lesuren; meestal waren er 3 middag-lesuren en die beide lesuren mochten we allemaal vrij kiezen. Dat was heel geweldig, want VIA en VIB waren samengevoegd omdat er in die zware 5de klas zoveel waren blijven zitten, vooral bij de alpha's, die toen ver in de meerderheid waren. Zo hadden we maar 12 alpha's en 6 beta's in die 6de klas. Je mocht ook vakken kiezen die niet in het schoolrooster voorkwamen en zo koos ik Kunstgeschiedenis en Kennis der Koloniën.

Kunstgeschiedenis werd gegeven door mijnheer Van Schoonhoven van Beurden, de tekenleraar; Kennis der Koloniën door mijnheer Gunning. Allebei twee heerlijke lesuren. Van de andere 'keuzes' herinner ik me alleen nog, dat Otto Goldschmidt en Jo Oskamp Hebreeuws en filosofie kozen. Zij hadden die beide uren dus maar met z'n tweeën les. Jo was gereformeerd en wilde theologie studeren.

De onderbouw had, zowel in de 1ste als in de 2de klas, drie parallelklassen. Ik zat in 1c en later dus in 2c. De HBS had een bovenbouw van 4 jaar en geen parallelklassen. De gymnasiumafdeling had 2 derde en 2 vierde klassen, 1 vijfde alpha en 1 vijfde beta en dus één zesde alpha en beta samen.

Alle klassen hadden éénmaal per jaar een zogenaamde klasse-avond, een feest voor alle parallelklassen, dus een vrij klein gezelschap, want alle klassen telden maar ongeveer 18 leerlingen. Maar alle leraren die in die klassen les gaven kwamen op zo'n avond, met hun vrouwen.

De grote feestavond was de viering van de stichtingsdag van de school en heette dan ook Dies, voluit Dies Natalis, geboortedag (van de school). Die viel in februari.

Het programma was meestal erg goed, o.a. doordat we een uitstekend schoolorkest hadden. Gek, opeens zie ik daaruit dan opeens weer voor me een jongen, die ik verder eigenlijk helemaal niet kende omdat hij niet bij mij in de klas zat en bovendien HBS: Willy Noordenbos. Hij maakte een grove, ruwe en onverschillige indruk door zijn uiterlijk, maar speelde schitterend cello. Mijn klasgenoot Wokke (Wolfgang) Wijdeveld speelde natuurlijk altijd piano.

Ook op het toneel werden tal van leuke en vaak zeer originele dingen gebracht. In mijn tijd zijn er een paar keer revues opgevoerd, geschreven en gecomponeerd door de zeer begaafde Jacques du Mosch. In het schoolblad Het Amsterdams Lyceïsten Orgaan publiceerde hij regelmatig geestige gedichtjes, die hij ondertekende met 'Clungel Doorenmosch' - op zichzelf een geestige variant op de naam van de bekende Clinge Doorenbosch. Jacques was ook de componist van het Schoollied, waarvan de tekst van Nico van der Ley was. Jacques du Mosch, 5 jaar ouder dan ik, is helaas op 30 juni 1943, 37 jaar oud, bezweken aan dysenterie bij het werken aan de Burma-spoorweg.

Al deze bovengenoemde evenementen werden gehouden in de prachtige, grote aula, die op de 1ste etage de oostelijke vleugel afsloot en over de gehele diepte van het gebouw liep. Aan de ene smalle zijde, aan de achterkant van het gebouw, was een podium, waarvan de vloer, evenals de twee treden die er toegang toe gaven, en de hele verdere aulavloer, bedekt was met zwaar, naturel cocos.

In het midden van de lange zijde, die de buitenmuur vormde, was een kathedr, waarvan het houtwerk dof mosgroen was geverfd, zoals alle houtwerk in het gebouw. Over het middelste gedeelte van de andere lengtezijde, boven de ingang, was een balkon. Naast de dubbele ingangdeuren was een marmeren plaat, waarin de namen gebeiteld werden van de leerlingen die tijdens hun schooljaren waren overleden.

In het trappenhuis in de oostelijke vleugel waren, op de overloop tussen parterre en 1ste etage, drie prachtige glas-inloodramen.

Op één daarvan stond: *hic incipit vita nova* - hier begint het nieuwe leven.

Daarbij heeft nova ook nog een beetje de bijbetekenis van jong. Mijnheer Gunning vertelde hierover met smaak de volgende grappige gebeurtenis: de maker van de ramen kende geen Latijn, dacht bovendien dat de *c* als *s* werd uitgesproken. Hij was zich dan ook van geen kwaad bewust toen hij aanvankelijk het raam afleverde met de woorden: *hic insipit vita nova*: hier is het jonge leven onnozel! (of zelfs: leutert onnozel).

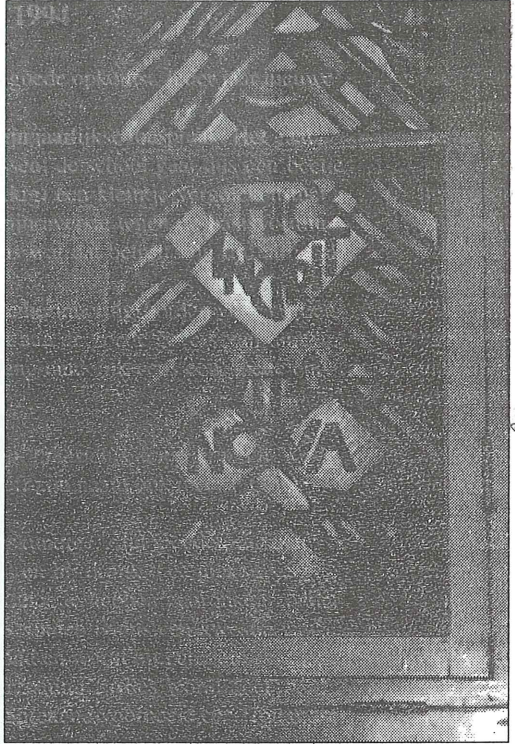
Er waren ook schoolclubs, alle onder leiding van een leraar. Ik ben alleen lid geweest van 'Philanthus', de plant- en dierkundeclub, die als club weer lid was van de N.J.N., de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie. Deze stond onder

leiding van de heer Heimans. We maakten excursies, op de fiets, waarbij we 'botaniseerden'. Daarvoor had ik een botaniseertrommel, een ca 40 cm lange blikken bus, waarvan de doorsnede ovaal was en die in de lange zijde een klep met scharnieren had. Aan de korte zijden, de twee ovale zijkantjes dus, zat een breed groen band, waarmee je de trommel om je schouder hing. De trommel was helgroen gelakt, met een of ander bloempatroon in reliëf uitgeslagen. In de derde klas moest ik al gauw mijn lidmaatschap opgeven, daar ik teveel huiswerk kreeg!

Voorts was er een fotoclub: 'Daguerre', onder leiding van de scheikundeleraar Van den Broek. Een sportclub: N(immer) S(trijdens) M(oe), in feite een hockeyclub, onder leiding van de gymnastiekleraar. Deze club organiseerde aan het eind van het schooljaar een sportdag, waarop allerlei atletiek werd bedreven en een touwtrekwedstrijd tussen leraren en leerlingen.

Een zeilclub 'Histion' (= Grieks woord voor zeil), onder leiding van de aardrijkskundeleraar Hazewinkel. Een schaakclub: 'Amat Victoria Curam', onder leiding van Dr Kettner, leraar wiskunde van de HBS-afdeling.

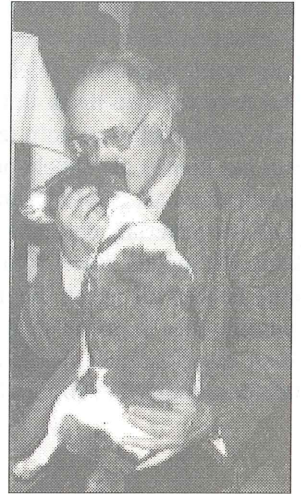
Tenslotte was er dan nog het schoolorkest onder leiding van de muziekleraar Fred. Roeske.

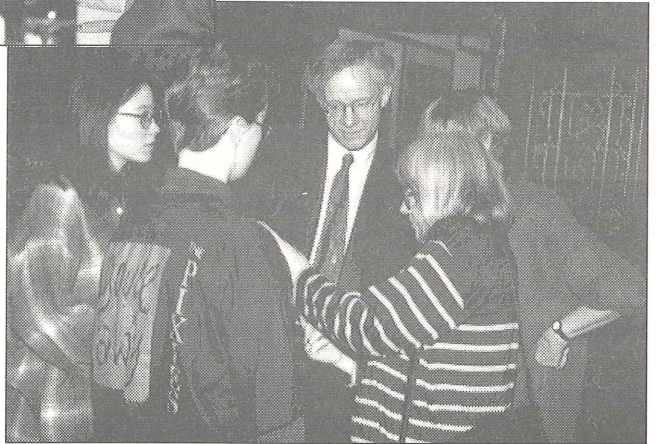
(slot volgt)

*Weer veel bekijks op de OLO-info
en belangstelling voor de bar*

En wie kent deze oud-leerling(e) ?

Jong en wat minder jong rond de rector

Tentoonstelling "Het Amsterdams Lyceum in de Tweede Wereldoorlog"

Het plan bestaat om eind april 1995 in onze aula een tentoonstelling te organiseren over dit onderwerp. Onze school en Gunning hebben in de oorlog duidelijk geschiedenis gemaakt en het is dan ook niet voor niets, dat op Het Amsterdams jaarlijks een herdenking wordt gehouden. (Helaas gebeurt dat op nog maar weinig scholen.)

Om twee redenen maak ik hier vast melding van deze tentoonstelling:

1. De organisatie van zo'n tentoonstelling is een zeer omvangrijke klus. Het zou ons goed van pas komen als enkele oud-leerlingen ons hierbij van dienst kunnen zijn. Zowel meedenkers als doeners zijn welkom.

2. Al het materiaal dat deze tentoonstelling waardevol zou kunnen maken, is zeer welkom. Dit mogen zowel foto's en voorwerpen zijn die rechtstreeks op de oorlog betrekking hebben als zaken die meer algemeen illustratief zijn in dit kader. Uiteraard wordt na gebruik alles in goede staat aan u terug bezorgd.

Voor zowel het een als het ander kunt u zich wenden tot het secretariaat van het lyceum, telefoon 020-6627790, fax 020-6756861. Bij voorbaat mijn dank!

R. Schoonveld, rector

Supplement Adresboek

Supplement nr 3 op het adresboek van 1992 kunt u ontvangen door f 2,50 aan postzegels in te sturen aan het OLO-secretariaat.

Daar kunt u ook inlichtingen inwinnen over de toezending van de "Lustrumuitgave 1992", het door de school samengestelde gedenkboek.

Privé-archief oud-leerlingen

Onlangs ontving de rector enige pakketjes schoolherinneringen, die oud-leerlingen aan de school hebben afgestaan, waaronder vele HALO's en zelfs een fotoalbum.

Dit alles vormt een waardevolle aanvulling van het schoolarchief. Mocht u dus ooit tot een dergelijk besluit komen, dan zal de schoolleiding uw archief graag overnemen.

Het volledige adres luidt:

Het Amsterdams Lyceum
Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
t.a.v. Drs R. Schoonveld, rector

